

Julmarknad

i

Stackmora bystuga
lördagen 30 november
kl 13.00–16.00

Vill du hyra bord (50:–)
kontakta Ulla Enmalm, 413 10,
070-695 52 59

Stackmoraboken kommer att
säljas på julmarknaden.



Uthyrning av bystugan

Priser och villkor se hemsidan: www.bygdegardarna.se/stackmora
Medlemmar reducerad avgift.

Uthyrare: Britt-Marie Emilsson, 070-526 79 29

Hemsida: www.bygdegardarna.se/stackmora
Facebook: Stackmora bystugaförening

Stackmorabladet

Information till byns befolkning
nr 1/2013

Knyttis

i bystugan

lördagen 9 november kl 19.00

*Tag med valfri mat (ca 4 port)
och egen dryck.*

*Bystugeföreningen bjuder på grönsallad
till maten och kaffe och kaka efteråt.*

- ♥ Ingen entré
- ♥ Ingen föransmälan
- ♥ Lotterier

Välkomna!

Jag skriver följande om Kalle i Mitt resebrev från Svalbard 2007



Skeppare på båten var Karl-Erik Ståbis, populärt kallad Kalle, en intellektuellt intresserad naturfilosof, som bott och arbetat de senaste 20 åren i Norge och där lärt sig den sköna konsten att segla.

På hans segelbåt "Concordia", var han den självklara chefen, där hans inställning och intresse för livet, har segrat över allt vad som alla andra tyckte han borde göra istället. Där i båten trivdes han bättre med en vetenskaplig bok, än ensamma kvällar i en trång lägenhet med tv-ljudet på högsta volym.

På sina seglatser kunde han fri som fågeln vandra och lyssna på mäsarnas skrik, njuta av vågornas kluckande mot kajkanten, höra fiskebåtarnas avlägsna tuffande mot nya vatten. Se vita segel smattrar mot masterna, långt från sina hemtrakters kända busknutar i gamla Stackmora.

Att med honom få segla långt bort på Ishavets blågröna vågor, se de praktfulla snöklädda bergen stupa lodrätt ned i det iskalla vattnet, de sköna solnedgångarna och njuta av tystnaden, detta kommer att förbli minnesbilder för livet.

Så snabbt han ryktes bort. Säkert hade han många seglatser kvar att göra. Vi kommer att minnas Kalle som den snällaste och mest välmenande människa som har varit med oss här i livet.

Kjell Hansson-Talu

Gamla Stackmorabilder

Stackmora bystugeförening planerar ett bildarkiv med alla intressanta och historiska bilder från vår by.

Ni har säkert många gamla bilder hemma i era byrålädor, som skulle vara intressanta och glädja många Stackmorabor att se. Gör en djupdykning och lämna dem till Britt Björklund tel: 412 55, Bengt Hållén tel: 419 44 eller Ulla Enmalm tel: 413 10. Skriv ditt namn och telefonnummer på baksidan så blir sorteringen mycket lättare. Vi återlämnar givetvis alla bil-

derna när vi scannat dem. När arbetet är klart så planerar vi bildvisar- och nostalgikvällar i bystugan senare i vinter, till allas stora glädje.

Arbetet kommer att börja strax efter jul 2013, så vi borde få bilderna före 30/11 2013. Försök att "sätta manken åt" så kommer detta att bli ett jättefint och historiskt mycket intressant bildarkiv, som många kommer att ha glädje av.

På bildkommitténs vägnar

Kjell Hansson-Talu

Ställd i min situation, funderade jag på hur jag skulle ta mig ur detta. Jag kom att tänka på Kalles diskborste, den som han använde vid senaste disken – den tar jag, den går ju i alla fall att göra rent. Med byxorna nedhasade runt knävecken stapplade jag fram till diskbänken och tog borsten.

Ringan och skålen i toan blev skinnande blank, men ej borsten. Hur jag än försökte, så behöll den sin nyfunna bruna kulör.

Det måste ha varit starka kemikalier i dessa piller. Jag tänkte stora tankar om provinsialläkarens medicinska kunnande.



de. Jag stapplade åter fram till diskbänken och ställde borsten åter på sin vanliga plats där den hörde hemma.

Lugnet kom. Jag kunde nu i behagfull ro åter se de snöklädda bergen som störtade sig lodrätt ned i det iskalla havet. Allt var så tyst, endast den vackra kritvita måsen hördes. Morgongryningen kom med solens strålar blixtrande i det immiga kajutafönstret.

Kalle sov, tur att han inte hade hört mina förhävanden. Jag lade mej åter på divanen, njöt av mitt välbefinnande och min glädje över att än en gång få njuta av vår härliga frukost.

På morgonen när jag vaknade, stod kaffet som vanligt åter på bordet, uppdukat snyggt och vackert, det smakade ypperligt, nu när magen åter var form. Men när Kalle som vanligt stod vid diskbänken, tittade han på mig, log och höll upp diskborsten och sade: – Den här borsten har nog antagit ålderns patina, den är ju alldeles brun! Så vi måste nog skaffa en ny.

Med sin vana trogen, ställde han den åter på sin givna plats. Men det är långt till affärer på Ishavet, så dagarna gick, borsten fick tjänstgöra lika som förr och antog så sakteliga sin forna kulör och så vitt jag vet, så står den ännu där i dag på sin vanliga plats, på den blanka diskbänken och sprider glädje efter alla underbara måltider.

2/5 2013

Kjell Hansson-Talu



Efter några dagar, i den för mig förträffliga situationen, märkte jag att provinsialläkarens misstankar besannades. (Förstoppningspiller var ju bra att ha.) Jag plockade fram den aktuella burken och där stod: ”En tablett på kvällen och på morgonen är din mage tom.” Jättebra. tänkte jag. Det var precis det jag önskade. Men en tablett var det något för en stor stark karl? Nej, jag dubblar dosen. Sagt och gjort, jag lade mig åter med förhoppning om ett snabbt resultat. Men sömnen kom aldrig, hur jag än försökte. Skulle jag verkligen behöva dubbla dosen ytterligare en gång men hann ej innan sömnen kom.

På natten vaknade jag av häftigt muller inifrån min mage. Jag låg länge och tänkte på min prekära situation. Skall jag verkligen behöva gå ut på däck i snålblåsten, hänga ut den aktuella kroppsdelens och dessutom i den nollgradiga rådimman, det var ju ingen höjdare. Jag såg synen framför mig,

sittandes med baken ut genom relingsräcket, i den nollgradiga snålblåsten. Den synen ville jag inte ens bjuda min största fiende på. Måste jag verkligen använda den minimalt tilltagna skeppstoan, den jag aldrig kommit överens med. Men nöden har ju ingen lag, och när trycket var större än fördämningen var saken snart avklarad. Ett underbart välbefinnande spred sig i min kraftiga kropp.

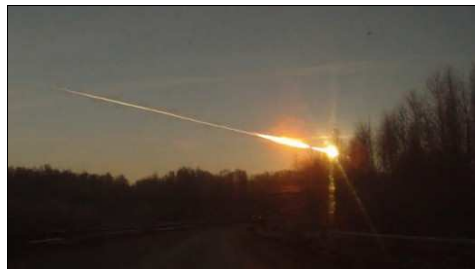
– Det måste ha varit stor kraft i dessa piller, som provinsialläkaren föreslog, tur att jag inte hann dubbla dosen ytterligare en gång, tänkte jag.

Med en liten pump på sidan av skeppstoan, pumpas innehållet till septitanken, så även nu. Men ej det som satt kvar på ringen och kanterna på skålens insida. Oj, detta var inte bra. Jag måste ju göra rent efter mig, så här kan jag ju inte lämna toan. Tittade efter något lämpligt som jag kunde göra rent toan med. Hur jag än letade såg jag inget, inte ens en vanlig toa borste.

Meteoritnedslaget över Stackmora 1956

Hej alla Stackmoriter!

En kväll sensommaren 2012 satt jag och Kalle och pratade om livet i gamla Stackmora. Här en liten berättelse om det verkliga livet därifrån.



Under mörka höstkvällar samlades vi oftast vid Björk-Nannys kiosk, enda belysta platsen i byn. Där träffades vi ungar i alla storlekar och pratade och fantiserade om allt. Våra huvuden var fulla av alla intryck som kommit till oss. Vi var i tioårsåldern så vi började begripa en hel del. Värden var full av saker som vi kunde diskutera i timtal. Samtalen gick oftast på högvärd, om allt som intresserade oss småpojkar. Skogen och det hotande mörkret var som en vägg bakom oss, det var den som höll oss samman. Där fantiserade vi om allt vad vi skulle bli och alla våra framtidsdrömmar flödade ur våra munnar långt in på kvällarna.

Där i kiosken satt Björk-Nanny oftast med en strumpstickning i handen. För det mesta retade vi henne, knackade på fönsterrutan, ropade, förde oväsen av alla de slag, tills hennes tårar kom. Hon öppnade luckan ropade och skällde på oss, vad hon sade kommer jag ej ihåg, men roligt hade vi. Allt detta tog vi med godan ro, huvudsaken var att vi hade roligt.

Nåväl, en kväll då vi för ovanlighetens skull hade varit snälla mot henne, satt hon där som vanligt i sina tankar. Affärerna gick ju dåligt, vi hade ju inga pengar att handla för, men det var tystnaden och värmen i kiosken som var hennes bästa vän. Där stod vi som vanligt och väntade på att något skulle hända, men oftast hände det inget. Så vi fick gå hem utan att få svar på de frågor som fanns i våra huvuden.

Just en sådan kväll, hände något fantastiskt! Plötsligt och spökligt seglade en meteorit upp över våra huvuden, det var den största vi någonsin hade sett. Efteråt bedömde vi den lika stor som mänskivan och den sprutade eld runt om. Helt tysta och mållösa stod vi där och såg den försvinna bakom bergen ovan Skarpas. Skådespelet varade en-



dast några sekunder men i minnet etsades bilden kristallklart in i våra huvuden. Vad var detta för något vi hade sett? Vi kom in på enorma tankar om dimensioner i världsrymden. Var det ett rymdskepp? Eller vad var det? Ingen hade svar på vad vi hade sett, häpna och mållösa stod vi där och undrade. Frågorna rullades upp, ingen hade svar på detta vi hade sett.

Med andan i halsen kom Ståbis-Karl-Erik cyklandes, han hade varit i västra byn hos Dufvas-Berndt. Storögt berättade han hur han sett den passera över hela himlavalvet och försvinna bakom Myrberget och Ödarvsklitten. Han hade till och med känt det skaka i marken när den störtade. Den kvällen blev sen, men frågorna blev obesvarade, ingen kunde ge oss något svar. Hela mysteriet föll snart i glömska, men minnesbilderna satt för alltid kvar i våra minnen.

Det skulle gå cirka 55 år innan det här fick sin förklaring. För en tid sedan fick vi på tv se ett stort meteoritnedslag i norra Ryssland. En stenbumling på 10–15 meter i diameter hade störtat ned från himmelen med en enorm



kraft och ödelagt både hus och hem. Ja, detta var förklaringen på vad vi hade sett. Våra fantastiska minnen och funderingar från vår barndom hade fått sin naturliga förklaring.

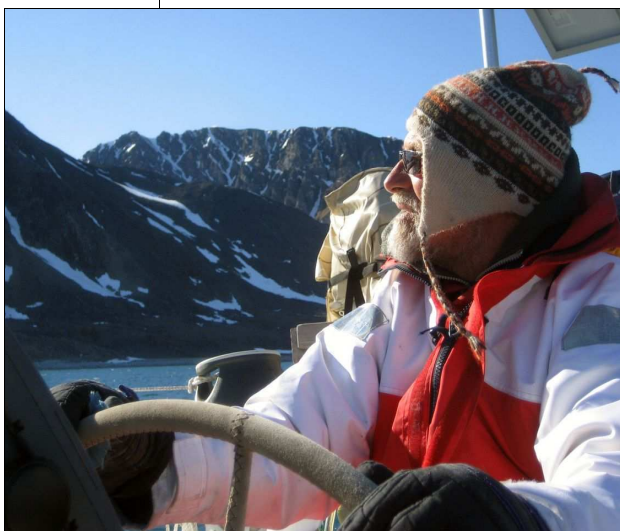
Kjell Hansson-Talu

En liten historia

En liten historia om vad som kunde ha hänt, när två män en längre tid vistas på en segelbåt ute på de stora haven.

(Denna historia kan ha utspelats på vår seglats upp till Spetsbergen sommaren 2007.)

Förr vid seglatser över de stora haven, då sjömännen blev sjuka fanns det ej någon på båten som vi i dagligt tal kallar för doktor. Det var lång väg till läkekonstens vitklädda her- rar. De var hänvisade till förste styrman, eller någon annan på båten som hade hand om medicinlådan eller tandläkartången och någon bedövningsspruta var det aldrig något tal om.



mera som vi skulle behöva för vår resa, vi skulle i alla fall vara borta 4–5 veckor. Efter en stunds funderande sade han: – Jo! Förstoppningspiller är ju bra att ha, för på båten blir den dagliga rörelsen minimal och en sådan åkomma kan ju lätt dyka upp.

Sagt å gjort, nu var vår medicinlåda fylld till bredden och vi var styrkta i vår tro att lätt kunna bota alla upptänkliga sjukdomar.

Seglarkompisen Kalle, båtens kapten, var en mycket god kock, trots sin

bakgrund som spänningsarmerare på de stora brobyggena i Norge. Han fixade all mat på båten, kokade kaffe, dukade, plockade av bordet och diskade. Jag låg alltid på kajutans divan med ena handen under huvudet, ivrigt pekande och viftande och påkallade lämplig tid för mat och kaffe.

– Ja visst, ja visst det fixar jag, svarade Kalle och snart stod maten på bordet. Jag behövde endast resa mig upp, jag låg ju redan vid bordet, och stoppa i mig alla läckerheter. Som tack för den goda maten erbjöd jag mig alltid att plocka av och diska.

Men efter stora måltider kommer dåsigheten, det var ju ingen brådska, vi hade ju gott om tid på vår långa seglats, så jag återtog nyss nämnda ställning och snart kom sömnen, påvaggad av vågornas rytmiska kluckande. När jag sent omsider vaknade, var all disk bortplockad och allt var klart, så Kalle var först även denna gång.

